

❧ I SKYRIUS ❧

PIRMAS NEPAPRASTAS NUOTYKIS

Mano vardas Lemuelis Guliveris, esu gydytojas ir jūreivis. Keliauju jau šešiolika metų ir esu aplankęs ne vieną nuostabią šalį. Mano nuotyčiai nepaprasti, tad nusprendžiau apie juos parašyti knygą, kad ir skaitytojai galėtų juos išgyventi. Jei vartote šiuos puslapius, vadinasi, tai buvo gera mintis. Užtikrinu, kad jums nebus nuobodu.

Taigi, draugužiai, sveiki atvykę į laivą,
tuoj išplauksime! O kurgi keliausime?
Į Liliputiją – liliputų šalį, kur vyrai ir
moters tokie maži, kad dvylika jų turėtų
sustoti vienas ant kito ir tik tada pasiektų
mano ūgį!

Tada buvau jaunas chirurgas, vedęs mielą moterį,
ir gyvenau gražiame Londono rajone. Tačiau turėjau
nedaug pacientų ir uždirbau menkai. Todėl vieną
vakarą, žiūrėdamas į židinyje pleškančias liepsnas,
pasakiau žmonai:

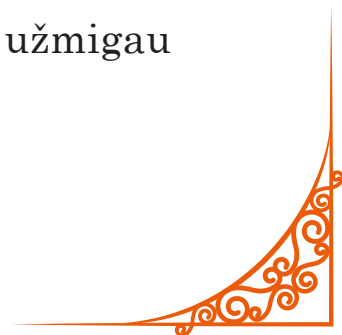
– Mieloji, taip tęstis nebegali, aš norėčiau tapti
laivo gydytoju, jei tu neprieštarauji. Gaučiau gerą
atlyginimą, nes pinigų mums reikia. Be to, man
visada patiko būti jūroje.

Nors ir nenoriai, bet mano brangioji žmona sutiko.
Po kelių savaitių įsėdau į laivą „Antilopė“, plaukiantį
į Pietų jūrą.

Laivo kapitonas buvo malonus, o jūreiviai gana įgudę. Pirmomis dienomis viskas klostėsi sklandžiai, bet paskui mus užklupo baisi audra, todėl išsimušėme iš kurso. Laivas atsitrenkė į uolą ir perskilo perpus. Penkiems įgulos nariams ir man pavyko patekti į gelbėjimosi valtį, tačiau po pusvalandžio didžiulės bangos ją apvertė.

Mano kelionės draugus prarijo jūra, o aš plaukiau iš paskutinių jėgų, kol pasiekiau paplūdimį, kuris atrodė negyvenamas. Išsekęs kritau ant smėlio ir užmigau kiečiausiu savo gyvenime miegu.

Kai pabudau, saulė jau buvo aukštai danguje ir plieskė man į akis. Bandžiau keltis, bet negalėjau pajudėti, nes buvau apraizgytas daugybės plonų virvelių ir pritvirtintas prie žemės. Mėginau pakelti galvą, bet ir plaukai buvo pririšti. „Kas per velniava?“ – pamaniau išsigandęs. Aplink mane kažkas zvimbė, tarsi į mane būtų skridęs širšių spiečius, ir tas garsas vis stiprėjo. Paskui supratau, kad tai žmonių balsai, nes girdėjau nesuprantamus žodžius.

Be to, pajutau, kad kažkas eina mano kaire koja ir artėja prie smakro. Pažvelgęs pamačiau niūriu veidu į mane žiūrintį mažytį žmogutį su lanku ant peties. Jis buvo ne vienas. Už jo stovėjo kitos mažos, penkiolikos centimetrų ūgio ginkluotos būtybės.

– Aaaiiii!!!

Vos tik surikau iš siaubo, tie žmogeliukai, taip drąsiai užlipę ant manęs, didžiuliu greičiu pasileido bėgti ir nušoko.

Vienas iš jų, kuris vėliau man apie tai pasakos, net susižeidė.

Tačiau po kurio laiko jie grįžo. Juos vedė drąsuolis, kuris priėjo man prie veido ir labai spigiu, šaižiu balsu suriko:

– Hekinah degul!

Anksčiau nebuvau matęs tokių mažų žmogeliukų ir nebuvau girdėjęs tokios kalbos, todėl bijodamas blogiausio iš visų jėgų muisčiausi. Smarkiau trūktelėjus man pavyko išlaisvinti kairę ranką ir atrišti plaukus laikančias virveles. Atsakydami į tai, mažuliai į mano ranką paleido daugybę aštrių tarsi adatos strėlyčių.

Supratau, kad bus geriau, jei tyliai ir ramiai gulėsiu. Tada liliputai, nes taip vadinosi tie žmogučiai, nurimo ir ėmėsi darbo – šalia mano galvos ėmė statyti pakylą.

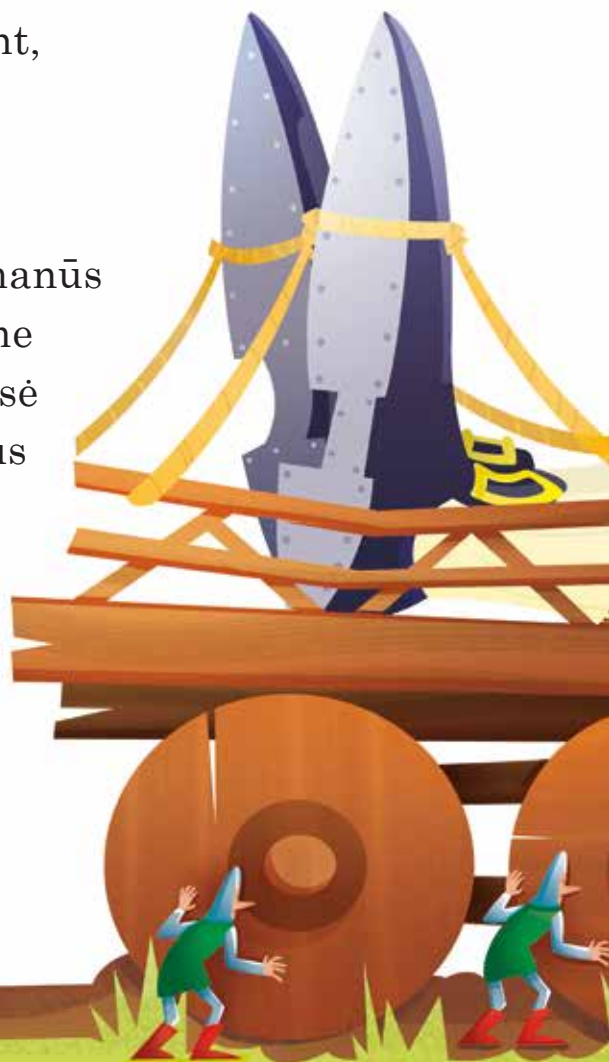
Kai ji buvo baigta, aukštas pareigūnas užlipo ant jos ir nesuprantama kalba pradėjo kalbėtis su manimi, kartais atrodydamas grėsmingai, o kartais – maloniai. Jis vilkėjo ilgą apsiaustą, kurį jam už nugaros pakėlęs laikė pažas, o stovėdamas tarp dviejų vyrų ir kalbėdamas, iškilmingai gestikuliavo. Buvau labai alkanas, todėl priglaudžiau ranką prie burnos norėdamas, kad didikas suprastų, jog noriu valgyti.

Liliputas suprato ir liepė savo vyrukams atnešti man maisto. Tada žmogeliukai atrėmė į mano kūną daug kopėčių, užlipo jomis ir priėję man prie veido į burną supylė viską, ką atnešė daugybėje pintinių. Suvalgiau kelių gyvūnų šlauneles ir nugaros dalis. Maistas buvo tobulo skonio, bet gabaliukai tik nedidelio paukščio sparnelių dydžio. Kai parodžiau,

kad esu labai ištroškęs, tie svetingi maži žmogučiai man prie rankos pristūmė dvi didžiausias vyno statines. Atkimšę jas žiūrėjo, kaip aš dviem gurkšniais viską išgėriau. Pavalgęs ir atsigėręs staiga pasijutau labai pavargęs ir kietai užmigau. Pasirodo, man nematant, mažieji žmogeliukai į vyną buvo įdėję stiprių migdomųjų.

Kol miegojau, liliputai, labai sumanūs žmogučiai, prie didžiausios visame krašte medinės platformos pritaisė ratus ir panaudodami skriemulius bei virves užkėlė mane ant jos, kaip viščiukui surišę rankas ir kojas.

Tada prie tokių didžiulių neštuvų su ratukais jie pakinkė penkiolika šimtų žirgų, kad nuvežtų į imperatoriaus rūmus.

Jo Didenybė norėjo savo akimis pamatyti garsųjį
Žmogų Kalną (taip mane pravardžiavo liliputai)
ir įsakė sargybiniams įkurdinti mane apleistoje
šventykloje – gana didelėje, nes galėjau ropoti
keturiomis. Pasiekęs tikslą pamačiau,
kad manęs laukia karaliaus kalviai.
Jie surišo mane devynias-
dešimt viena grandine
ir surakino jas
trisdešimt
šešiomis
spynomis.

Baigę darbą nukirto virves, kurios neleido atsikelti, ir aš iškart atsistočiau. Man palengvėjo supratus, kad galėsiu šiek tiek paeiti, nes grandinės buvo pakankamai ilgos.

Nekreipiau dėmesio į liliputų šauksmus, kai jie pamatė mano ūgį (buvau jiems milžinas), ir apsidairiau. Kraštovaizdis traukė akį: mačiau dirbamus laukus, gražius gėlynus, miškus, pilnus vos aukštesnių už mane medžių. Ir, žinoma, visi dalykai ten buvo mažučiai. Imperatorius iš savo bokšto matė, kad atvykstu, ir manęs pasveikinti išjojo ant žirgo.

Tai buvo drąsus ir išdidus valdovas, truputį aukštesnio ūgio už savo pavaldinius. Jis vilkėjo paprastus drabužius, buvo užsidėjęs auksinį šalną su didele plunksna ir laikė kardą auksine rankena, nusagstyta brangakmeniais.

Aplink mane susirinko smalsi minia. Tarp jų buvo ir imperatorienė auksu bei sidabru tviskančiais drabužiais, lydima dvariškių.

Imperatorius kreipėsi į mane nesuprantamais žodžiais, o aš labai nuolankiai atsakiau jam visomis kalbomis, kurias buvau išmokęs kelionėse.

Bet mes vienas kito nesupratome, todėl
Golbastas Momaremas
Evlamas Gurdilas
Šefinas Mulis Ulis
Gujis – tokie buvo
Jo Didenybės
vardai, bet
patogumo

dėlei nuo šiol jį
vadinsiu tik Golbastu, –
paskyrė šešis puikius
specialistus, kad
išmokytų mane
jų kalbos.

